

מ"ת 50779/07/15 - מדינת ישראל נגד נתנאל אל-גמס

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 50779-07-15 מדינת ישראל נ' אל-גמס (עציר)

בפני
המבקשת
נגד
המשיב
כבוד השופטת זהבה בוסתן
מדינת ישראל
נתנאל אל-גמס (עציר)

החלטה

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של חבלה בכוונה מחמירה והחזקת סכין.

הבקשה בפני היא להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

2. לטענת המבקשת בידה ראיות לכאורה טובות להוכחת אשמתו של המשיב הכוללות את הודעתו של המתלונן; הודעתה של הגב' מ.ד. שכנה של המשיב אשר שמעה את צעקותיו של המתלונן וצפתה במתרחש מחלון ביתה שמשקיף על הזירה; הודעת המשיב בה הוא קושר עצמו לאירוע; עדותה של ר.א שראתה את המשיב במקום; תעודות רפואיות ודוחו"ת פעולה של שוטרים.

3. על פי הנטען בכתב האישום, בתאריך 16.7.15 בשעה 01:00 כשהלך לביתו, חלף בדרכו ליד ביתו של המשיב, ברחובות, הבחין באופניים חשמליים השייכים למשיב וניגש אליהם. לפתע הגיח המשיב ובין השניים החל ויכוח, כאשר המשיב החל לתקוף את המתלונן עם אגרופיו, בעט בו והטיח בו כי הוא מנסה לגנוב את אופניו.

בהמשך, עלה המשיב לביתו, והמתלונן נותר עומד במקומו. המשיב הצטייד בסכין וזמן קצר לאחר מכן חזר ורץ לכיוון המתלונן והחל דוקר אותו בכל חלקי גופו. כתוצאה מהדקירות נפל המתלונן לרצפה ושכב שותת דם, אך המשיב לא חדל והמשיך להכות ולדקור את המתלונן באמצעות הסכין, תוך שהוא צועק ומאיים על המתלונן שיהרוג אותו אם יקח את אופניו. בהמשך איים המשיב על המתלונן כי יהרוג אותו אם לא יברח מהמקום. המתלונן ענה כי אינו יכול לזוז וביקש מהמשיב להניח לו. שכנה שהייתה עדה לארוע שמעה את זעקותיו של המתלונן והזעיקה אמבולנס והמשיב נמלט מהמקום בריצה.

כתוצאה ממעשיו של המשיב נגרמו למתלונן 6 פצעי דקירה בישבן, בגפיים, ידיים, ובמותן. נגרמו לו 2 חורים במעי הדק והמטומה גדולה באגן.

4. בהודעתו הראשונה מיום 16.7.15 מסר המתלון את הגרסה המפורטת בכתב האישום אך לא מסר מי תקף אותו וטען כי **"אני לא מכיר אותו"**.

בהודעתו השנייה מיום 19.7.15 חזר על גרסתו ואף בהודעה זו לא מסר מי תקף אותו, אך לאחר שסיים למסור את הודעתו אמר לשוטרי אביחי הרמתי **"אתם לא עושים שום טעות אני יודע שעצרתם את נתנאל והוא זה שדקר אותי, אני קורא לו נתי. אני לא חבר שלו או משהו אבל אני מכיר אותו ויודע מי זה מהשכונה ויודע איפה הוא גר וזהו. יותר אני לא אומר לך כלום"** (ראה מזכר אביחי רמתי מיום 19.7.15).

בהודעה נוספת שנגבתה מהמתלון ביום 23.7.15 אמר המתלון כי המשיב הוא זה שדקר אותו חמש או שש דקירות, הכחיש כי ניסה לפרוץ לביתו של המשיב והכחיש כי אחז בידו מוט ברזל או התכוון לגנוב את אופניו החשמליות של המשיב. כמו כן הכחיש כי היה "מסטול" וכי מסר למשיב כי **"עשה (פרץ) עוד דירה באזור"**.

לשאלת החוקר מדוע לא מסר את שמו של המתלון בשתי חקירותיו הקודמות, השיב: **"כי בהתחלה לא היה לי אומץ ופחדתי ממנו מאד ואני גם עכשיו לא רוצה לשתף פעולה"**.

5. הגב' מ.ד. שכנה של המשיב, ששמעה את צעקותיו של המתלון וצפתה במתרחש מבעד לחלון המשקיף על הזירה. הגב' מ.ד. מסרה בהודעתה שנגבתה בסמוך לארוע, ביום 16.7.15 בשעה 01:24 (בהודעה נרשם 15.7.15) כי ראתה את המשיב אותו היא מכירה זיהתה אותו בוודאות ואף נקבה בשמו - נתי. לדבריה היא ראתה את המשיב מכה את המתלון בעוד המתלון שכוב על הרצפה. היא שמעה את המשיב מאיים על המתלון שהוא יהרוג אותו אם יקח לו את האופניים ואף אמר לו **"תברח מפה אני אהרוג אותך"**. המתלון השיב שהוא אינו יכול לזוז וביקש מהמשיב שיניח לו ופנה אליה ואמר לה **"תזמיני אמבולנס אני דקור בכל הגוף"**.

בהודעה נוספת שנגבתה ממנה באותו יום בשעה מאוחרת יותר חזרה על כך שהיא מכירה את המשיב, יודעת מה שמו ושמעה את אותו אומר למתלון שהוא יהרוג אותו אם יתקרב לבניין. היא ספרה כי היתה נסערת והתקשרה לאחותה כדי לברר את מספר הטלפון של מד"א והזמינה אמבולנס.

עוד מסרה הגב' מ.ד. בהודעתה השניה כי לאחר האירוע הגיע למקום זוג שכנים ולדברי השכן, אותם שמעה מפי אשתו, המתלון סיפר לו כי שמו של הדוקר הוא נתי.

6. הגב' ר.א. אחותה של מ.ד. הגיעה לזירת האירוע לאחר שהוא כבר הסתיים בעקבות שיחת הטלפון מאחותה בה אמרה אחותה שדוקרים וביקשה ממנה להזמין אמבולנס. לטענתה, כשהאמבולנס עזב היא ראתה את המשיב כשהוא עומד בכניסה לבניין לבוש בחולצה לבנה, עובדה התואמת את מה שמסרה אחותה.

7. ד"ר גנדי קוניבסקי רופא מנתח בבית חולים "קפלן" מסר בהודעתו כי הוזעק מביתו לטפל בפצוע בשם אשר ענביה. החתכים שמצא על גופו **"נראים לי סכין"** וכשנשאל אם יתכן שהחתכים במותן ובעכוז

נגרמו ממוט ברזל הוא השיב "לא נראה לי". לגבי החתכים בגפיים אמר "זה גם נראה לי מסכין ולא נראה ממוט ברזל אני יכול לומר שזה נראה לי גם מאותו כלי וזה בשל גודל החיתוך והצורה".

8. מהמשיב נגבו שלוש הודעות. בשתי הודעותיו הראשונות הרחיק עצמו לחלוטין מהאירוע וטען כי בשעת האירוע ישן עם חברתו בבית הוריו.

הוא לא ידע להסביר שתי שיחות טלפון שבוצעו סמוך לשעת האירוע (בשעה 12:56) מהטלפון הנייד של חברתו, שאיתה היה באותו חדר על פי טענתו, אל הטלפון הנייד שלוטען כי יתכן וחברתו לחצה על הטלפון בטעות. יצוין כי שתי שיחות אלה נמחקו מהטלפון הנייד של המשיב עצמו.

בחקירתו השלישית שנערכה ביום 22.7.15, קשר עצמו המשיב לאירוע ומסר כי ראה את המשיב באותו ערב, לראשונה, כשהוא מנסה לפרוץ לביתו. כששאל אותו (את המתלון) מה הוא עושה, למה בא לפרוץ אמר לו המתלון: "אני דלוק אני עישנתי עכשיו". המשיב אמר למתלון להסתלק מהמקום ונכנס לביתו. כעבור כמה דקות שמע רעש בכניסה ופתח את הדלת וראה את המתלון עם מוט ברזל בידו מתעסק באופניים החשמליות שלו. המשיב יצא והתפתחה ביניהם מריבה והוא במהלכה דחף המשיב את המתלון ברח והמשיב רדף אחריו ותוך כדי מנסתו, כשהמשיב ניסה להוציא מידי המתלון את מוט הברזל נפל המתלון על הברזל שהחזיק בידו. לאחר מכן חזר המשיב לביתו. כשחזר לביתו, חיפש את הטלפון הנייד שלו ולא מצא אותו, ועל מנת לאתר אותו חייג מהפלאפון הנייד של חברתו לפלאפון הנייד שלו פעמיים כדי למצוא אותו. בהמשך טען המשיב כי מוט הברזל היה בידי המתלון כבר כאשר ניסה לפרוץ לביתו.

9. ב"כ המשיב חולק על קיום של ראיות לכאורה ולטענתו המשטרה לא ניסתה להגיע לחקר האמת, התעלמה ממה שמסרו העדים ומעברו הפלילי של המתלון המהווה יעד משטרי. לטענתו החקירה היתה מגמתית והדבר עולה במיוחד מהצהרת התובע שהוגשה לבית המשפט ביום 23.7.15, בטרם נחקר המתלון על גירסת המשיב שנמסרה ביום 22.7.15.

10. לגופן של הראיות טען ב"כ המשיב כי הגב' מ.ד. שהייתה על פי גרסתה סמוכה למקום האירוע לא ראתה סכין בידי המשיב ורק שמעה מפי השכן, שלא נחקר, כי המתלון אמר לו שהמשיב דקר אותו. המשיב עצמו, לאחר שנועץ בעורך דינו, מסר גרסה שונה לחלוטין מגרסת המתלון לגבי האירוע. הרופא, ד"ר קניבסקי, אינו אומר באופן מפורש כי מדובר בסכין ולא ניתן יהיה להסתמך על חוות דעתו כחוות דעת מכריעה. מהמסמכים הרפואיים עולה כי המתלון הגיע לבית החולים כשהוא תחת השפעת אלכוהול ולא שיתף פעולה עם הצוות הרפואי.

בנוסף טוען ב"כ המשיב כי אין לדעת איזה פציעות שנמצאו על גופו של המתלון שייכות לאירוע ואיזה פציעות אינן שייכות לאירוע. לא נבדק אם בליל האירוע נפרצה דירה, כפי שלטענת המשיב, המתלון התוודה בפניו.

11. לאחר ששמעתי טענות הצדדים ועיינתי בתיק החקירה דעתי היא כי קיים פוטנציאל ראייתי מספיק ועוצמתי להרשעתו של המשיב. גם אם אצא מתוך הנחה כי המתלונן נתפס על ידי המשיב ליד דלת ביתו כשהוא מתכוון לפרוץ לביתו ולאחר מכן ניסה לגנוב את אופניו, אין בכך כדי לגרוע מהפוטנציאל הראייתי ממה שמיחס למשיב.

12. אין מחלוקת כי המתלונן נפגע בעקבות הקטטה עם המשיב על כך מעידות התעודות הרפואיות והגב' מ.ד. ואף המשיב עצמו טוען כי המתלונן נפל על מוט הברזל שגרם לפציעתו. העדה הגב' מ.ד. העידה כי מיד כשהמשיב עזב את המתלונן אמר לה המתלונן "**נדקרת תזמיני אמבולנס**". המתלונן נדקר שש דקירות בחלקי גוף שונים מלפנים ומאחור והמקומות בהם נפגע אינם עולים בקנה אחד עם גירסת המשיב לפיה נפל על מוט ברזל כיוון שלו כך היו פני הדברים היו הפגיעות על חלק אחד של הגוף בלבד ולא משני צדי הגוף. התיעוד הרפואי מעיד על כך שמדובר בפצע דקירה. ד"ר קוניבסקי, מחד אישר כי הדקירות כולן נעשו ככל הנראה עם אותו כלי והוא למד על כך מגודל החיתוך והצורה שלו ומאידך שלל את האפשרות כי חתכים אלה נגרמו ממוט ברזל. ההתנסחות הזהירה של ד"ר קוניבסקי "**לא נראה לי/ גם נראה לי מסכין/ לא נראה לי ממוט ברזל**" מובנית מאליה שכן הוא לא נכח באירוע ודבריו נסמכים מראה הפגיעות ועל ניסיונו כמנתח מזה 20 שנה.

13. מ.ד. זיהתה זיהוי ודאי את המשיב. היא אמנם העידה כי לא ראתה סכין אך גם לא העידה כי ראתה מוט ברזל בידי המתלונן או המשיב או בסביבה.

אין ראיה כי במקום נפילתו של המשיב, או בסביבה הקרובה, נמצא מוט ברזל.

14. התנהלותו של המשיב לאחר האירוע עת עזב את המקום על אף שהמתלונן היה פצוע בכל חלקי גופו, אינה עולה בקנה אחד עם התנהלות של אדם סביר שביקש "לתפוס גנב". כך גם גרסתו בעניין שיחות הטלפון שבוצעו מהטלפון הנייד של חברתו לטלפון שלו, ומחיקת השיחות הנכנסות מהטלפון שלו. יודגש כי חברתו של המשיב נחקרה אף היא מספר פעמים ובכל הפעמים העידה כי המשיב ישן לצידה כל אותו לילה עד שבאו השוטרים ודפקו על דלת ביתה ואף היא לא סיפקה הסבר סביר לשיחות הטלפון שיצאו ממכשיר הטלפון שלה.

15. ב"כ המשיב הפנה לכך שהודעתו האחרונה של המתלונן נגבתה ביום 23.7.15, לאחר הדיון בבית המשפט שהתקיים באותו יום ובו הוצגה לבית המשפט הצהרת תובע שמסעה כי החקירה הסתיימה. חקירתו הנוספת של המתלונן התחייבה לאור העובדה כי המשיב בגרסתו השלישית, שנגבתה ביום 22.7.15 בה מסר המשיב לראשונה גירסה הקושרת אותו לארוע והיה צורך לקבל את התייחסות המתלונן לגירסה זו. ב"כ המשיב טוען כי ניתן לראות מהתנהלות זו של היחידה החוקרת את המגמתיות בה התנהלה החקירה.

16. אני סבורה כי מקומה של טענה זו היא בעת ניהול התיק העיקרי. בשלב זה של בחינת ראיות לכאורה,

לאחר שהוגש כתב אישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים על בית המשפט לבחון את הראיות המצויות בתיק החקירה ואם יש בהן כדי להוות ראיות עם פוטנציאל להרשעה. כפי שנאמר בבש"פ 1270/14 **זוהר ששון נ' מדינת ישראל "המבקש מאשר כי משהוגש כתב אישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים ביום 16.2.14, עניינו הפך לתאורטי"**

17. בהתייחס לטענת ב"כ המשיב כי המתלונן היה שיכור במועד הארוע ולא שיתף פעולה עם הצוות הרפואי הרי שהמידע הזה אינו חד משמעי.

בתעודת השחרור מבית החולים קפלן נאמר אומנם כי **"....התקבל לחדר הלם, ככל הנראה בשכרות לאחר שנדקר בגפיים התחתונותמשתף פעולה באופן חלקי ככל הנראה בשל שתית אלכוהול"** ואולם בדו"ח מד"א נרשם בזמן אמת כי המתלונן היה **"בהכרה מלאה משתף פעולה"**.

מכל מקום גם על פי גירסתו המאוחרת של המשיב המתלונן לא תקף אותו והארוע לא היה ארוע של הגנה עצמית אלא התרחש בשעה שהמשיב רדף אחרי המתלונן בניסיון להבריא אותו מהמקום.

18. לאור האמור אני קובעת כי קיימות ראיות לכאורה בעוצמה רבה שיש בהן כדי להוכיח את המיוחס למשיב בכתב האישום.

19. משקבעתי כי יש ראיות לכאורה, לנוכח המסוכנות הנלמדת מנסיבות והאלימות בה נקט לכאורה המשיב תוך שימוש בנשק קר קמה עילת מעצר.

20. באשר לחלופת מעצר ובהתחשב בעובדה כי עברו הפלילי של המשיב איננו מן החמורים אם כי לחובתו רשומה הרשעה אחת, רלוונטית, בעבירה של החזקת סכין, מן הראוי בטרם תיבחן אפשרות של שחרור לחלופת מעצר.

המזכירות תעביר עותק מהחלטתי לשירות המבחן שמתבקש להגיש תסקיר מעצר.

ניתנה היום, כ"ח אב תשע"ה, 13 אוגוסט 2015, במעמד הצדדים.

זהבה בוסתן , שופטת

